

Ай викни млади терзіи.
Стояна го извадіе,
Бъло му лице изміе;
И си викне'е терзіи,
Бъло му ру'о крок'е.
И ък викне'е Шенгюфа:
„Егиди млада Шенгюфо!
Али ък знаишъ Еврейка,
На коя стърна седеше?“

Тога му зборвить Шенгюфа:
„Арно я неа паметва
На коя стърна седеше.“
И ми пуші'е елчіи,
Крене'а жълта Еврейка,
Њх донесоѣ при владика.
Еврейка ми ък кърсті'е,
Стояну му ък венча'е,
Зъндан-отъ му го прости'е.

139.

Сиракъ Кольо и Кольовица.

(Отъ Костуръ.)

Айти Кольо, сиракъ Кольо!
Сакалъ Кольо да сѣ женить,
Пара нематъ ни цървена,
Аспра нематъ половница.
Си сѣ уми сиракъ Кольо
Какъ да чинить, какъ да прави,
Пусто азно си довърши.
Ка отиде гратъ Солуна
Солунски-те и чаршіи
Чифути-те, сарафи-те,
Заборчи сѣ сиракъ Кольо
На шесъ места по иляда,
На десето по стотина
По стотина карагроша.
На sobota свадба чини,
Неделя-та донесуѣтъ
Донесуѣтъ не'еста-та.
Понеделникъ му стигна'е
Чифути-те, сарафи-те:
„Дай ни, Кольо, наша стока
На шесъ места по иляда,
На десето по стотина
По стотина карагроша!“
Си сѣ уми сиракъ Кольо,
Пара нема ни цървена,

Отговори сиракъ Кольо:
„Бре невесто Кольовице!
Промени сѣ, наружи сѣ
Кай невеста що си дошла,
Ке т' извадамъ гратъ Солуна
Да ти личамъ, да ти продамъ,
Да платамъ на Чифути-те.“
Си ък фати за ржка-та,
Си ък носи гратъ Солуна,
Дѣ ми тури три теляли,
Дѣ ми личи по Солуна
По Солуна, и чаршіи.
Мили боже, сполай тебѣ!
Кай излезе баздриганче:
„Айти Кольо, сиракъ Кольо!
Даль продавашъ невеста-та?“
„Е продавамъ цена сакамъ
На шесъ мѣста по иляда,
На десета по стотина
По стотина карагроша.“
Кай извади кемеръ кесе,
Да му броить дробно азно,
Не стигна'е четирдесетъ,
Четирдесетъ карагроша.
Мили боже сполай тебѣ!